Tanműhely öntőtanulóknak

Somogyi Karolyne felvétele

Az új tanműhelyben formáznak a fiatalok; egyiküknek Horváth Sándor szakoktató magyaráz

Hosszú éveken át nem képezhettek fémöntőket, illetve formázókat Szegeden, mert nem jelentkezett elegendő fiatal. Tavaly ősszel az öntöde munkásutánpótlással foglalkozó szakembereinek a szervező munkája nyomán 14-en kezdték meg tanulmányaikat az üzemben, és a 600-as Ipari Szakmunkásképző Intézetben. A gyakorlati fogásokra kezdetben az öntőcsarnokban tanították a fiatalokat, de közben hozzáláttak egy új, korszerű tanműhely építéséhez. A beruházást anyagilag az Öntödei Vállalat központja támogatta.

A tanműhely alapozásánál, a szerkezetszerelésnél és a födémépítésnél ott voltak a szocialista brigádok tagjai is, jelentős társadalmi munkát végeztek a Ganz Ábrahám, a Zalka és a Kossuth brigád munkásai, alkalmazottai. A falakat az üzem kőművesei építették. A 150 négyzetméter alapterületű, csaknem öt méter magas csarnok a napokban készült el, csupán néhány kisebb szerelést kell elvégezni. Az elsős tanulók máris elfoglalták új műhelyüket, ahol Horváth Sándor szakoktató irányításával az eddiginél lényegesen jobb körülmények között tanulhatják a szakmát.

A tanműhely elkészültével lehetőség nyílt újabb fiatalok oktatására. Örvendetes, hogy máris jelentkeztek néhányan e nem könnyű, de férfias, szép szakma elsajátítására, így őszre remélhetőleg ismét taníthatnak elsősöket fémöntésre, illetve formázásra.

Célt adni a vendégnek

Gyakran panaszoljuk, nemrég e hasábokon is írtunk róla: nem tudjuk Szegeden tartani az átutazó külföldieket. Pedig évente sok százezren érkeznek a városba, de jó esetben is csak egy éjszakára állnak meg, s ezt is csak kevesen teszik. A legtöbben megállás nélkül mennek tovább.

Vajon miért? Hát valóban ennyire érdektelen lenne a turisták számára Szeged? Önkéntelenül is berzenkedünk a gondolatra, magunkat is meggyőzzük arról, hogy nem ez lehet az ok. Nem a városban, vagy a környező tájban van a hiba, hanem kevés a szállás, s ezért nem tudjuk itt tartani a vendégeket. Hiszen hogyan is lehetne érdektelen Szeged bárkinek is, nyári pezsgésével, az ünnepi hetek mozgalmasságával, mediterrán kék egével, szépülő házaival, s gyarapodó új városrészeivel? Mindebben csak egy baj van: szegedi ésszel gondolkodunk, *s nemigen vagyunk képesek a turista szemével látni, az ő fejével gondolkozni.* Pedig meg kell tennünk a saját, s vendégeink érdekében is.

Kezdjük a legegyszerűbbel! Szeged valóban nem csúnya város, csak éppen egy a sok közül. Mert hiszen miért várnánk el fél Európán átutazott idegentől, hogy neki éppen Szeged jobban tessék, mint — csak magyar példánál maradva — Sopron, Győr, vagy netán éppen Budapest? Nem is beszélve Svájc vagy Ausztria szebbnél szebb városairól.

Ezt a kérdést okvetlenül érdemes feltenni, s tovább lépni is hasznos. Ezúttal a turistamentalitás megismerése érdekében. A Szegedre érkezők ugyanis meghatározott céllal indulnak neki Európának. Javarészt a tengerre — az Adriára vagy a Fekete-tengerre — igyekeznek. Amellett, hogy Szeged számukra csak egy város a sok közül hosszú útjukon, sürgeti őket a cél és a szabadság szűkre szabott ideje. A cél, vagyis a tenger, amelyet minél hamarabb szeretnének elérni.

Most már valamivel közelebb járunk a tranzitjellegű turistaforgalom, pontosabban az átutazók mentalitásának megértéséhez. Talán érdemes egy külföldi példára is hivatkozni. A jugoszláv turistaszövetség — az idegenforgalommal foglalkozó ottani legfontosabb szervezet — vendégeként egy ízben alkalmam volt bejárni szinte egész Jugoszláviát. Gondoltam, ők aztán nem panaszkodhatnak, hiszen szinte fél Európa ott nyaral náluk. Mert nem elég, hogy a föld egyik legszebb tengere a jugoszláv Adria, ráadásul csodás hegyek övezik, szintúgy csodás tavakkal, városkákkal. És mégis, lépten-nyomon volt alkalmam hallani a panaszt:

— Mindenki a tengerre igyekszik — mondták. — Pedig útközben ott vannak hegyeink, szép városaink, ahol milliókat költöttünk szállodákra, idegenforgalmi szolgáltatásokra, de nem tudjuk kihasználni. Pedig nagyon szeretnénk kiterjeszteni ezekre a vidékekre is az idegenforgalmat, hogy a tengerpartot is tehermentesítsük.

Ugye, kísértetiesen emlékeztet mindez a mi panaszainkra. Pedig hát valóban gyönyörű hegyvidékekről van szó, Szegednek pedig se hegye, se tava nincsen. Vagyis nem tudunk túl sokat adni a nyaralni, pihenni, fürdeni kívánóknak.

Alighanem elérkeztünk a lényeghez ezzel a szóval, hogy: *adni.* Igen, adni kell valamit a turistáknak, méghozzá olyasmit, *ami céllá lehet számukra. Azaz olyasmit kell adni, amellyel nem itt tartani akarjuk, hanem amiért útnak indul, amiért eljön hozzánk.* Mert azt is tudomásul kell venni, hogy aki egyszer azzal a szándékkal utazott végig fél Európán, hogy a tengeren nyaral, azt kacsalábon forgó csodákkal sem igen tarthatjuk Szegeden.

De hát mit tudunk mi adni, s adhatunk-e egyáltalán? A válasz egyértelmű: igen. Csak egy probléma van. Ha ugyanis nem rendelkezünk a természet teremtette hegyekkel, tavakkal, vagyis „ingyen" idegenforgalmi „létesítményekkel", akkor adni meglehetősen drága ügy. Legalábbis akkor, ha adni csakis és kizárólag az idegenforgalom kedvéért, csak a vendégnek akarunk. De adhatunk úgy is, hogy elsősorban a magunk, a szegediek érdekét nézzük, s egyúttal önmagunk számára olyasmit teremtünk, ami céllá, mármint idegenforgalmi céllá lehet a turisták számára. Ily módon két legyet üthetünk egy csapásra.

Úgy tűnik, hogy előbb-utóbb módunkban lesz ilyesmit adni. Alighanem mindenki számára ismerős az a tanácsi program, amely szerint a következő tíz évben tíz medence épül majd Újszegeden, a stranddal párhuzamosan, kihasználva azokat a lehetőségeket, amelyeket a termálvíz ad Szeged számára. A tervek szerint ez egyúttal üdülőterület is lesz, gyógyszállókkal és szakszervezeti üdülőkkel. Vagyis elsősorban a mi számunkra épül. De az is jól ismert tény, hogy főleg az északi országok szakszervezetei élénken érdeklődnek a magyar termálvizek, s az itteni üdülési, gyógyítási lehetőségek iránt. Csak éppen kínálni nemigen tudtunk eddig nekik ilyesmit, hiszen termálvizeinkhez mindeddig viszonylag kevés fürdő és szálloda épült. De tíz év múlva talán már *céllá tehetjük a szegedi termálvizeket a külföldiek számára.*

És addig mi legyen? A válasz egyszerű. Addig is folytatni kell azokat az erőfeszítéseket, amelyeket a tanácsok és az idegenforgalmi szervek tesznek, hogy minél több szálláshely várja Szegeden és a megyében a vendégeket, hogy minél vonzóbb legyen számukra szűkebb pátriánk. Mert az is valami, ha a milliónál is többől csak néhány százezer külföldit itt tudunk tartani legalább egy éjszakára, hogy megismerhessék Szegedet, megszeressék, s ha majd egyszer valódi idegenforgalmi célt adhatunk nekik, akkor majd a már jól ismert helyre térjenek vissza.

SZÁVAY ISTVÁN

A fejlesztés fő célja a vásárlási körülmények tökéletesítése

Országos tanácskozás a belkereskedelem feladatairól

Az elmúlt tervidőszak eredményeit összegezte, a kereskedelem munkáját minősítette, az idei és az ötödik ötéves terv legfontosabb feladatait, fejlesztési elképzeléseit ismertette Szurdi István belkereskedelmi miniszter az állami és a szövetkezeti kereskedelem vezetőinek országos értekezletén kedden, a Magyar Tudományos Akadémián. A tanácskozáson részt vett és felszólalt dr. Szekér Gyula, a Minisztertanács elnökhelyettese. Ott volt Klézl Róbert, az MSZMP KB gazdaságpolitikai osztályának helyettes vezetője.

A miniszter bevezetőjében hangsúlyozta, hogy beszámolója egyrészt információ, másrészt utasítás az igazgatók számára, annak érdekében, hogy a kereskedelemre háruló növekvő feladatokat minél zavartalanabbul tudják végrehajtani. Megállapította, hogy a kereskedelem az elmúlt öt esztendőben nemcsak kielégítette a lakosság igényeit, hanem követni tudta az árukereslet összetételének változásait, s teljesítette azokat a társadalompolitikai követelményeket is, amelyekkel a tervkészítés idején még nem számolhattak. Felhívta a figyelmet, hogy a vállalatoknak a jövőben is mindig képeseknek kell lenniük a tervezettnél nagyobb kereslet kielégítésére.

Az ötödik ötéves terv — összhangban a lakosság jövedelmének tervezett emelkedésével — változatlan árakon a fogyasztásicikk-forgalom 26,5 százalékos növekedésével számol. Ez a fejlődési ütem az előző tervidőszakhoz képest valamivel kisebb, éves átlagban azonban így is körülbelül 10 milliárd forinttal kell növelni a kereskedelem árualapját — mégpedig megfelelő összetételben —, hogy a vásárlóerővel egyensúlyban legyen.

Az eltelt időszakban minőségi változás kezdődött a kereskedelem eszközállományában, a jobb technikai feltételek nyomán a korszerű technológiák alkalmazásában is. Az tötödik ötéves tervidőszakban mintegy 22 milliárd forintot fordíthat a kereskedelem állóeszközfejlesztésére, 60—65 százalékkal többet, mint az előző tervperiódusban. A fejlesztés fő célja továbbra is a vásárlási körülmények javítása, a bevásárlásra fordított idő csökkentése, az üzlethálózat teljesítőképességének növelése, az élő munka csökkentése, a kereskedelmi dolgozók munkakörülményeinek javítása.

Elsősorban Budapest, majd a nagyvárosok, az ipari központok kereskedelmi hálózatát bővítik. Szélesítik a gazdaságos és kulturált önkiszolgáló s az egyéb gyors étkeztetést nyújtó üzlethálózatot, folytatják a nagy alapterületű üzletek építésével a hálózat koncentrációját, növelik a nemzetközi és a belföldi idegenforgalmi célokat szolgáló szálláshely kapacitást. A tervezett fejlesztés már érzékelhető minőségi változásokat idéz elő az üzlethálózat szerkezetében, kulturáltabb lesz a kiszolgálás, javulnak a munkakörülmények.

A miniszter részletesen szólt az idei feladatokról. A tervezett kiskereskedelmi forgalomhoz szükséges árualapok nagy része már biztosított. Örvendetesnek ítélte a miniszter a hazai iparvállalatok jó szállítókészségét, s hangsúlyozta, hogy az előző évihez képest jobban növelhető a szocialista import is. A lakosság áruellátásában, a választék bővítésében nagy szerepet játszó importról szólva hangsúlyozta a miniszter, hogy a forgalom tervezett emelése csak a külföldi behozatal arányának növelésével érhető el.

Végül a belkereskedelmi ügyvitelgépesítés korszerűsítéséről, s a munkaerőgondokról szólt a miniszter. A megfelelő munkaidő-beosztáson túlmenően a központi és a vállalati fejlesztési eszközök szükség szerinti átcsoportosításával a következő időszakban vonzóbbá kell tenni a kereskedelmi munkát azzal is, hogy szociális ellátottságban, lakásépítkezésekben, bölcsődei és óvodai férőhelyek tekintetében megközelítsék a termelő üzemeket. (MTI)

Negyvenhárom mű 354 ezer példányban

Tájékoztató a mezőgazdasági könyvhónapról

Az évről évre megrendezett mezőgazdasági könyvhónap az idén január 30-án nyílik meg, s fő célja a kevésbé szakképzett, de szakterületen dolgozók ellátása lesz — mutatott rá Egri Emil, a Művelt Nép Könyvterjesztő Vállalat igazgatóhelyettese kedden a Hajdúszoboszlói Állami Gazdaság központjában megtartott sajtótájékoztatóján. A könyvhónapra megjelenő 43 mű közül 16 tartalmaz alapfokú ismereteket, s csak 11 lesz felsőfokú. Ugyanezt az arányt tükrözik a példányszámok is: az alapfokú könyvek példányszáma eléri a 240 ezret, a középfokúaké 85 ezer, a felsőfokúaké pedig 26 ezer lesz.

A Művelt Nép Könyvterjesztő Vállalat, a vidék könyvellátásának fő felelőse, mint az igazgatóhelyettes a továbbiakban elmondotta, alaposan felkészült a könyvhónapra. A könyvesboltokba folyamatosan érkeznek az újdonságok.

Az országos megnyitót Debrecenben tartják.

Javítják a postai szolgáltatások minőségét

Növelik a rekonstrukciós beruházások arányát, fokozottabban fejlesztik a vezeték nélküli hírközlést, korszerűsítik a távbeszélő szolgálatot, és nagyobb anyagi erőt fordítanak a munkaerőt megtakarító gépesítésre, annak érdekében, hogy az elmaradást felszámolva javítsák a szolgáltatások minőségét — közölte dr. Buják Konstantin, a postavezérigazgató-helyettes, a postások szakszervezete központi vezetőségének kedden tartott ülésén.

A tanácskozáson a vezérigazgató-helyettes a posta idei és V. ötéves tervének legfontosabb tennivalóit ismertette. Bejelentette egyebek között, hogy az V. ötéves tervben állóeszköz fejlesztésére 13,7 milliárd forint áll a posta rendelkezésére. Vázolta a fejlesztés alapelveit, amelyek szerint az összeget a legcélszerűbben igyekeznek felhasználni a postai szolgáltatások fejlesztésére, a dolgozók munka- és életkörülményének javítására. (MTI)

Több szén Visontáról

Munkásgyűléseket tartottak kedden műszakváltáskor a visontai Thorez külfejtéses bányában. A gyűléseken mintegy 3200 dolgozóval ismertették a bánya IV. ötéves terv időszakában elért eredményeit, s az V. ötéves tervből rájuk háruló feladatokat.

A IV. ötéves terviklusban, mint többek között elmondták, Visontán mintegy 25 millió tonna szenet termeltek, s ennek feltárásához 100 millió köbméternél több földet mozgattak meg. A következő években növekszik a széntermelés üteme. Több mint 200 millió köbméter föld eltávolításával az öt év alatt 34,1 millió tonna szenet bányásznak Visontán lényegében teljes egészében a szomszédos Gagarin hőerőmű ellátására. (MTI)

Kohászképzés

Az illetékes minisztériumok, oktatási intézmények között megállapodás született, hogy az idén szeptemberben ismét megkezdik a nyolcosztályos általános iskola utáni kohászati szakmunkásképzést. Az újra megkezdődő kohászati szakmunkásképzésnek Dunaújváros, a MÜM 316. intézet lesz a központja. 1976. szeptemberétől Dunaújvárosban, valamint Miskolcon és Ózdon is egy-egy osztályt szerveznek a kohóolvasztár és acélgyártó szakmában.